

lighed til at gaa ind paa dem — have den Ulempe, at Ministeren ifølge dem strengt taget end ikke vil kunne besætte en Rectorplads, hvis en saadan bliver ledig. I alt Fald vil jeg meget anbefale, at man ikke nu fastholder disse Anmærkninger i den Tanke, at man, hvis det ikke kan gaa, altid senere kan lade dem falde ved 4de Behandling; thi det vil kun være Tidsspilde. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 43 bemærkede et æret Medlem igaar, at Folkethinget ved at vedtage dette Forslag vilde befalbe, at Ministeren gav en Understøttelse til en bekjendt Komponist, hvormod han for sit Bedkommende havde forskjellige Indvendinger at gjøre. Jeg tror imidlertid ikke, at denne Opfattelse var ganske rigtig; thi ligesom vi ifjor vedtog, at hele det Beløb, der ved Prof. Høyens Død blev ledigt paa Post 1, skulde overføres til Post 2: „Midlertidige Understøttelser“, idet man ikke vilde nedsætte det Beløb, der i det Hele taget bliver givet til Videnskabsmænd og Kunstnere, saaledes have vi ogsaa i god Overensstemmelse dermed i Aar foreslaaet, at det Beløb, der er blevet ledigt ved Prof. Rungs Død, skal overføres til Post 2. Der er ganske vist nogen Grund for Udvalget til at antage, at det er Ministerens Hensigt at anvende dette Beløb til Understøttelse af en bekjendt Komponist; men hvis Folkethinget vedtager dette Forslag, kan man ikke sige, at der deri ligger en Sanktion heraf. Hvorledes Beløbet under Post 2 anvendes, er Ministerens Sag; han er i den Henseende stillet frit og handler paa sit eget Ansvar, og hvis man ikke er tilfreds med den Maade, hvorpaa han anvender det, staaer det jo frit for Aaret efter at gjøre sine Indvendinger derimod gjældende. Denne Post hører som bekjendt til dem, hvor det bevilgede Beløbs Anvendelse aldrig noget Aar gaar Ram forbi. — Endnu skal jeg blot tillade mig nogle Bemærkninger om det Forslag, der angaar Lønningstillæg ved det kgl. Theater. I Modspætning til den ærede Ordfører maa jeg hævde, at, hvis Folkethinget vedtager det Forslag, som her er stillet af den høitærede Mi-

nister, ligger deri fornøftigvis, at man ikke vil gaa ind paa det private Lovforslag om samme Gjenstand, der er bragt frem. Der er to Udeveie, ad hvilke man kan komme bort fra den forfællede Stilling, hvori denne Sag er kommen, strengt taget ved en Forsømmelse af den forrige Regjering, nemlig enten ved at samtykke i, at det Beløb, hvorpaa Høiesteretsdommen lyder, udbetales af Theaterkassen, eller ved ifølge et Magtsprog i Form af en Lov at borttage den Ret, som det paagjældende Personale paa Grund af Dommen har vundet fra 1ste April 1872; thi for de 2 Aar, der allerede ere gaaede, kan der ikke være Tale om at tage Noget fra dem. Jeg tror, at det i alle Henseender vilde være klogest og rigtigst, om Folkethinget simpelt hen tog denne Høiesteretsdom til Efterretning som en Kjendsgjerning og samtykkede i, at det Beløb, hvorom der er Tale, blev udbetalt af Theaterkassen; den Understøttelse, som Theatret faar af det Offentlige, vil ikke derved blive forøget med en eneste Skilling. Hvis derimod man gaar den anden Vej og borttager den Ret, der er vundet fra 1ste April 1872, tør jeg vel ikke ligefrem sige, at man begaar en Uret, thi det har altid været erkjendt fra alle Sider, at disse Embedsmænd ikke skulde have samme Lønningstillæg som andre Embedsmænd; men det vilde dog efter min Opfattelse have noget Stødende ved sig, naar man sagde til disse Embedsmænd: Vel staa I med en Høiesteretsdom i Haanden, hvorefter I have vundet en vis Ret, men derpaa vil man alligevel gjøre en Ende fra næste 1ste April. Det vilde næsten se ud, som om man vilde straffe dem, fordi de havde benyttet deres lovlige Ret, idet de ere gaaede til Domstolene, og der have haft Held med sig. Vil man spørge, om det dog ikke er urimeligt, at disse Embedsmænd skulde have større Lønningstillæg, end det tidligere fra alle Sider har været Mening at give dem, kan man vel sige: Ja, dertil, men der er en anden Maade, hvorpaa denne Urimelighed kan for-